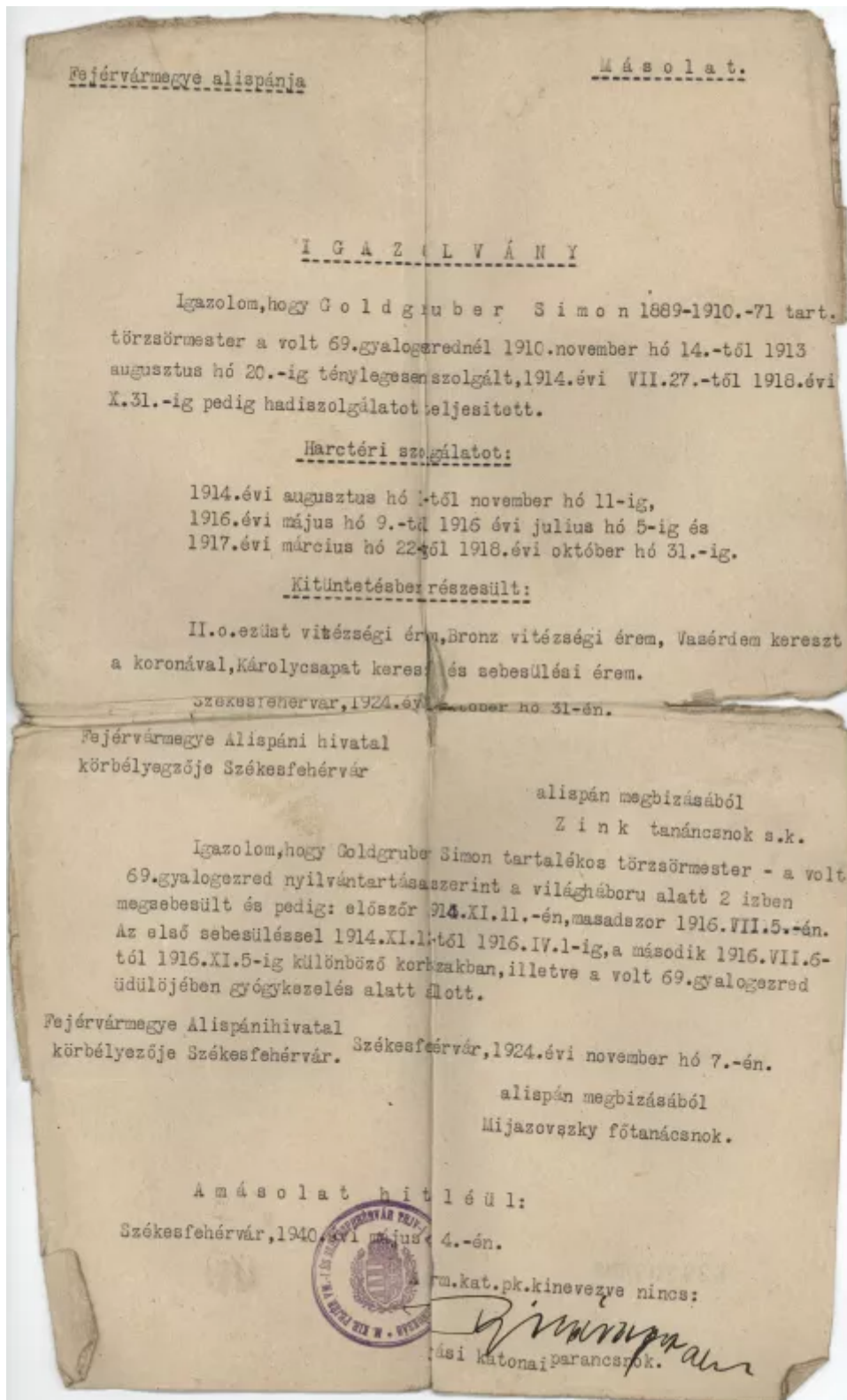

Igazolvány

Ez az igazolvány azt bizonyítja, hogy apám az első világháborúban hol szolgált, és milyen érdemeket szerzett. 1924-ben állította ki a Fehér megyei alispáni hivatal.

Apámat behívták katonának, és 1910-1913 között tényleges katonai szolgálatot, 1914-1918 között pedig hadiszolgálatot teljesített. Igen jó katona hírében állt. Harcolt Piavén, és az orosz fronton is. Nagyon sok kitüntetésben részesült, például ezüst vitézségi érem, bronz vitézségi érem, vasérem keresztkoronával, Károly csapat kereszt és sebesülési érem [lásd: rendjelek, kitüntetések]. Az első

világháború alatt két ízben megsebesült, 1914-ben és 1916-ban. Különböző kórházakban, illetve a 69. gyalogezred üdülőjében gyógykezelték. Isonzónál nagy sebesülést kapott. Úgy volt, hogy a lábát le kell amputálni. Lövést kapott, és azt mondta, hogy ő öngyilkos lesz, ha amputálják a lábát. Kérte, hogy próbálják meg kivenni a golyót, mert nagyon gennyes volt a seb. Meg is maradt ott egy nagy mély nyom a lábán. Apám még az Osztrák-Magyar Monarchiában nagyon jól megtanult németül, különösen a katonaságnál. Többször mesélte, hogy jókat derült azon, hogy a faluból elvitt, katonának besorozott fiúk az istennek sem tudtak megtanulni németül. Ő a katonaságnál viszont igen.

Végigszolgált az első világháborút, és közben megismerkedett anyámmal. Anyám nővére Pálfára ment férjhez egy textilkereskedőhöz, úgyhogy ők tulajdonképpen ott ismerkedtek meg. A háború alatt nagyon aggódott anyám érte. Amikor visszajött, összeházasodtak 1919-ben, és együtt jöttek már föl Pestre.